

I DESPRÉS DEL 92, QUÈ?

Ja fa algun temps que vaig prometre, en un editorial dedicat als JJ.OO. de Barcelona, ocupar-me d'un tema que considero de la màxima transcendència, tant o més encara que el de l'organització i resultats dels propis Jocs; em refereixo a allò que podrien tenir "d'empenta" definitiva a l'esport espanyol per a un futur.

Sense insistir més sobre l'ocasió, pràcticament perduda ja, d'aconseguir una participació notable –per a la que es va tenir temps, sense cap mena de dubte, si els programes s'haguessin posat en marxa a temps– i amb molts dubtes pel que fa al tema organitzatiu, sorgeix ara la inquietud –en realitat l'hem tinguda sempre– de quin serà el futur de l'esport espanyol després del 92.

Una cúpula esportiva estatal que no ha experimentat cap modificació, i amb diversos apel·latius, manté una estructura similar a la d'anys ençà, bé, a la de sempre; unes federacions navegant entre les seves pròpies limitacions i les que li imposa un clar dirigisme del poder polític: un COE desdibuïtat, sense mitjans ni personalitat, ni tan sols ara que haurien de representar, per sobre de qualsevol altra, la institució propietària dels Jocs, el COI.

Amb una perspectiva com aquesta, i amb una societat a qui no s'ha sabut estimular, és més, jo diria que comença a estar farta dels Jocs i del que representen, perquè només s'els ha mostrat allò que no convenç ningú, la parafernàlia d'un espectacle que no té cap raó de ser si no respon a la realitat esportiva i socio-econòmica d'un país.

Jo em pregunto: ¿Què és el que restarà d'aquesta artificiosa manipulació de tot allò que està relacionat amb l'esport? ¿Comportaran els Jocs un despertar col·lectiu del nostre poble envers la pràctica esportiva educativa, ociosa i a més, per què no, envers la dels grans rendiments?

Que cadascú contesti en funció de la seva consciència i responsabilitat.

J.G.

¿Y DESPUÉS DEL 92, QUÉ?

Hace ya algún tiempo prometí, en una editorial dedicada a los JJ.OO. de Barcelona, ocuparme de un tema que considero de máxima trascendencia, tanto o más aún que el de la organización y resultados en los propios Juegos; me refiero a lo que estos podrían suponer como "tirón" definitivo del deporte español para un futuro.

Sin insistir más sobre la ocasión, prácticamente perdida ya, de conseguir una participación notable, —para la que se tuvo tiempo, sin lugar a dudas si los programas se hubieran puesto en marcha a tiempo y en su día—, y con muchas dudas en lo que respecta al tema organizativo, surge ahora la inquietud, —en realidad la hemos tenido siempre—, de cuál será el futuro del deporte español después del 92.

Una cúpula deportiva estatal que no ha experimentado modificación alguna, y con distintos apelativos, mantiene una estructura similar a la de hace años, bueno a la de siempre; unas federaciones navegando entre sus propias limitaciones y las que les impone un claro dirigismo desde el poder político; un COE desdibujado, sin personalidad y sin medios, ni tan siquiera ahora en que debieran representar, por encima de cualquier otra a la institución propietaria de los Juegos, el CIO.

Con una perspectiva así, y con una sociedad a la que no se ha sabido estimular, es más, yo diría que empieza a estar harta de los Juegos y de lo que representan, pues únicamente se le ha mostrado lo único que no convence a nadie, la parafernalia de un espectáculo que no tiene razón de ser si no obedece a la realidad deportiva y socio-económica de un país.

Yo me pregunto; ¿Qué es lo que quedará de esta artificiosa manipulación de todo cuanto está relacionado con el deporte? ¿Supondrán los Juegos un despertar colectivo de nuestro pueblo hacia la práctica deportiva educativa, ociosa y también, por qué no, hacia la de los grandes rendimientos?

Cada uno que conteste en función de su conciencia y responsabilidad.

J.G.

